

Rom 11 - Innledning

Innhold: Guds rådslutning med Israel: 1: At Gud ikke forkaster sitt folk, men alltid har sin "rest", selv om alle de andre lever i et bedrag (1-10). 2: Men det er heller ikke meningen at alle de andre alltid bare skal fortsette i sitt bedrag. Paulus sukker jo og ber om at de skal omvende seg. For på samme måte som deres fall førte til at hedningene ble frelst, så skal ennå større ting skje når jødene kommer tilbake til Gud (11-16). 3: De som har vendt om fra hedenskap, advares mot å opphøye seg over jødene, og formanenes til isteden å frykte for seg selv (17-24). 4: I mer konkrete formuleringer gjentas forutsigelsen om Israels framtidige omvendelse. Deretter avslutter Paulus i tilbedelse og lovprisning til Gud for hans uutgrunnelige visdom og storhet (25-36).

I det niende og tiende kapitlet har Paulus nå vist at når Herren Gud etter sitt evige råd til frelse rettferdiggjør bare dem som tror på Sønnen, som han gjør med hedningene - mens Israel i all sin religiøsitet går fortapt på grunn av sin vantro, så er dette ikke i strid verken med hans tidligere løfter til Israel, eller med hvordan han dømmer i sin hellige rettferdighet. Dette har Paulus underbygget gjennom mange ord fra Skriften. Han har bevist at Israel ikke hadde vært overlatt til noen uvitenhet om Guds råd til frelse, men tvert imot både lenge og inntrengende vært kalt til omvendelse. Så har han også vist at da må følgene av alt dette bli at deres egen ulydighet overfor evangeliet var selve årsaken til deres vantro, så de måtte gå fortapt. Alt dette var jo i sum et forferdelig budskap. Så kunne da også Paulus ha forlatt dette emnet, og gått over til den andre hoveddelen i brevet: Formaningene. Men nei, hans kjærlighet til sitt folk, og nøden for tilstanden deres, gav ham ikke lov til å forlate emnet på et så trøstesløst punkt. Han er tvunget til også å forkynne det håpet som ennå står åpent, såvel for oss som for de vantro i Israel.

Og her gjør han som de gamle profetene. Etter sin mest knusende omvendelses-forkynnelse, sluttet de ofte med trøst om at det var bedre tider i vente. Her er da apostelens blikk rettet mot de bedre tidene, og mer trøstefulle forhold som ennå gjenstår. Slik ser vi dette kapitlets sammenheng med det forrige.

Men det kunne ennå stå et spørsmål åpent, et som ennå ikke var blitt besvart. Vel var egenrettferdighetens vei og vantroens unnskyldninger blitt tilintetgjort, når Paulus viste at Guds løfter ikke er gjort til intet, fordi om de vantro i Israel blir forkastet. For Guds løfter gjaldt jo det sanne Israel. Og i sin nåde utvelger Gud til frelse hvem han vil. Derfor er han rettferdig når han bare utvelger troens barn. Men så kunne det fremdeles spørres: Hvordan fullbyrdes så Guds egen nådige rådslutning i at han utvalgte Israel, og skilte dem ut fra alle andre folk? Herren Gud, som jo på forhånd ser alt, må jo ha hatt et annet og nådigere siktemål med å utvelge Israel, enn at de til slutt bare skal gå fortapt og utslettes?

Det spørsmålet belyser nå apostelen. Han viser Guds underlige og nådefulle måte å styre på i dette at ikke bare skulle hele verdens frelser komme fra Israel (v. 26). Men, etter at evangeliet på grunn av Israels vantro isteden gikk ut til hedningene, så skulle dette at disse ble benådet og frelst, omsider bli til en vekkelse for Israel. Så skulle de i anger og tro vende om til ham som de først hadde forkastet. Paulus sier: "Ved deres overtredelse er frelsen kommet til hedningene, for å gjøre dem nidkjære. Hvis nå deres fall er blitt til rikdom for verden og deres fåtall til en rikdom for hedningene, hvor mye mer da deres fylde!" "Forherdelse har rammet en del av Israel inntil det fulle antall av hedningene er kommet inn, og så skal hele Israel bli frelst". Det er når han taler om hvordan Gud fører sitt folk på denne mektige og trofaste måten, at Paulus gripes av beundring over dybden i Guds råd og visdom, så han avslutter med bare å prise og lovsynge Gud. For av ham, gjennom ham og til ham er alt skapt.

I dette ellefte kapitlet finner vi altså den mest trøsterike utsikten over Guds rådslutning. Både når det gjelder vårt liv her på jord, og det vi har i vente. Både når det gjelder hedningenes, men også til sist Israels framtidige omvendelse. Men det inneholder også så mye annet som er så "hålsosamt" (som har så stor betydning for vår åndelige helse), så dypt trøsterikt, eller med så advarende tyngde. Så her er det mye godt å hente, hvis Herren i sin nåde lar oss får se og motta det. Måtte bare han være nær oss og velsigne oss!